

[Gert Petersen.]

tjenestes virksomhed, som vi ikke finder spor rimelige. Det har jeg været inde på i første omgang.

Poul Hartling: Alle er enige om, også det ærede medlem hr. Gert Petersen, at efterretningstjenesterne er nødvendige, og har udtrykt det klart. Alle er også enige om efterudtalelserne her at dømme, at efterretningstjenesterne skal kunne virke, og skal kunne virke og arbejde effektivt, sagde det ærede medlem hr. Orla Møller. Og så kunne man spørge: hvorfor vil man dog så foreslå noget, som vil gøre dette vanskeligt? Jo, siger man, for vi skal have en kontrol, det er et berettiget krav om kontrol med arbejdet, sagde hr. Orla Møller. Men derefter siger både ordførere og ministre på forskellig vis, at denne kontrol kan jo ikke udøves af det parlamentariske udvalg på normal vis, for det må være en klar forudsætning — det ligger også i lovforslaget — at man ikke kan få alle oplysninger, og justitsministeren sagde rent ud, at der kan jo foreligge situationer, hvor det vil være aldeles uforvarsomt at give oplysninger til udvalget. Det vil altså sige, at enten ødelægger vi det, som vi er enige om nødvendigheden af, efterretningstjenesternes muligheder for at arbejde effektivt, eller også bliver udvalget et skinudvalg, en narresut var det udtryk, som det ærede medlem hr. Gert Petersen anvendte, en narresut. En narresut er jo en god tingest, den giver ro for megen barneskrål, og det skal man ikke foragte. Jeg forstår, at det måske også har ligget lidt i justitsministerens faderlige tanker, når han er kommet frem til dette udvalg. Men en narresut tilfredsstiller jo ikke voksne mennesker, og det vil vi gerne regne os for at være her i parlamentet. Det forekommer mig, dette enten-eller, at være cirkelns kvadratur. Man er klar over, at man vil ikke kunne lade dette udvalg fungere på normal parlamentarisk vis, men man vil have det for at kunne kontrollere, hvad man altså ikke kan. Man er klar over, at efterretningstjenesternes virksomhed forudsætter hemmeligholdelse og skjulthed, men man vil altså alligevel kunne lukke op for den. Der er en modsætning i selve præmisserne, som jo også klart er kommet frem her i debatten med alle de forskellige krumspring, der har været.

Det ærede medlem hr. Gert Petersen sagde, at man kan ikke få sikkerhed for, at dette udvalg skaffer ro om efterretningstjenesterne, det er altså ikke sikkert, at narresutten virker, men det, man skulle, var at sikre, at de danske borgeres grundlovmæssige rettigheder ikke krænkes. Der skulle altså være den sikkerhed i udvalget. Det forekommer mig efter al rimelighed, at et udvalg ikke kan sikre, at danske borgeres grundlovmæssige rettigheder ikke krænkes, det er ministrenes opgave og ansvar, det er et ansvar, de har påtaget sig ved at være ministre, og jeg siger, hvad der måske lyder mærkeligt i deres øren: vi stoler på ministre. Vi regner med, at de kender deres ansvar og ved, at de er underkastet ministeransvarlighedsloven, og vi ønsker ikke at medvirke til, at man laver dette udvalg, som vi mener vil virke forkert både over for efterretningstjenesterne og også over for det parlamentariske livs troværdighed. Når justitsministeren derfor siger, at det var jo ønskeligt med en bred tilslutning, vil jeg sige, det er vel nødvendigt i en sag af denne art med bred tilslutning. Når han så spørger, måske en lille smule upassende, om det, vi har sagt, skal opfattes efter pålydende, så vil jeg sige, at det skal det naturligvis. Jeg går ud fra, at hvad justitsministeren siger også skal opfattes efter pålydende. Og når han så føjer til, at hvis vores taler skal opfattes efter pålydende, opfatter han det som noget uklogt, så er det ikke svært for mig at sige — jeg vil gerne citere justitsministeren: at man skal ikke låse sig fast til et standpunkt, så man ikke har en mulighed for at bevæge sig. Det må gælde også for ministre. Jeg håber derfor, at han kommer til en bedre overbevisning end den, som ministeren i øjeblikket har.

Jeg takker forsvarsministeren for svaret til mit partis ordfører, hr. Henry Christensen. Forsvarsministeren sagde, at han var overbevist om, at han kunne give oplysninger om retningslinjer og også nogle konkrete oplysninger, og han var overbevist om, at han kunne give disse oplysninger uden at ødelægge arbejdet. Det er klart, at man kan give nogle oplysninger uden at ødelægge arbejdet, men så er vi tilbage i problemstillingen: hvis det skal være en dybtgående kontrol og man skal kunne grave til bunds, så kan man efter vores overbevisning — og